

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jaroslava Škopka a soudců JUDr. Veroniky Burianové a JUDr. Ondřeje Szalonnáse ve věci

žalobce: **R. S.**
zastoupený Mgr. Daliborem Lípou, advokátem
sídlem Jugoslávská 856/2, 360 01 Karlovy Vary

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 1. 2021, č. j. MV-195747-4/SO-2020

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalované,

kterým bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“) zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 5. 11. 2020, č. j. OAM-8207-10/TP-2020 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), a toto bylo potvrzeno. Prvoinstančním rozhodnutím bylo dle ust. § 169r odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“) zastaveno řízení ve věci žádosti žalobce o vydání povolení k trvalému pobytu podle ust. § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců.

II.

Žaloba

2. Žalobce odůvodnil svou žalobu následovně.
3. V **prvním okruhu žalobních námitek** žalobce uvedl, že mu bylo vydáno krátkodobé vízum udělené podle přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství, konkrétně maďarské schengenské vízum s dlouhou platností od 2. 6. 2017 do 6. 1. 2021, opravňující žalobce k opakovaným vstupům na území Schengenu a k pobytu v celkové délce 90 dnů na území Schengenu. Na toto vízum mohl žalobce do vyčerpání víza na území Schengenu jednak pobývat a jednak podat žádost podle § 69 odst. 4 ve spojení s ust. § 17 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Správní orgány dále pominuly, že pouhý desátý den po platnosti maďarského víza, na které žalobce do Schengenu přicestoval, vešel v platnost bezvízový styk pro občany Ukrajiny s biometrickým pasem (11. 6. 2017), tedy žalobce mohl od této doby pobývat na území Schengenu na základě bezvízového styku. Žalobce v rámci svých pobytů v Schengenu pobýval vždy striktně v rámci bezvízového styku, jak dokládají přechodová razítka v pasu žalobce. Z předmětného maďarského víza tedy žalobci před posledním dnem 28. 5. 2020 uplynulo pouze 9 dní a žalobci stále zbývalo 81 dní pobytu v Schengenském prostoru na toto vízum. Žalobce podal žádost dne 10. 7. 2020 v době, kdy stále na území ČR (Schengenu) pobýval podle ust. § 69 odst. 4 ve spojení s ust. § 17 písm. b) zákona o pobytu cizinců oprávněně, a to minimálně na základě platnosti maďarského víza. Žalobce odkázal na kopii svého cestovního pasu a kopii schengenského víza, založené ve správním spisu.
4. V **druhém okruhu žalobních námitek** žalobce namítl, že žádost byla podána oprávněně i vzhledem k ust. § 69 odst. 4 ve spojení s § 17 písm. a) zákona o pobytu cizinců, protože na území ČR byl od 12. 3. 2020 do 17. 5. 2020 vyhlášen nouzový stav a během této doby neběžely lhůty pro činění jednotlivých úkonů podle zákona o pobytu cizinců a osoby, kterým oprávnění k pobytu uběhlo v době nouzového stavu či po něm, byly oprávněny z území vycestovat do 17. 7. 2020. Žalobce tvrdil, že pobýval na území oprávněně vzhledem k bodu II usnesení vlády České republiky ze dne 12. března 2020 č. 198, o přijetí krizového opatření, publ. pod č. 71/2020 Sb. (dále jen „*Usnesení vlády*“), protože každý cizinec pobývajících na území v době vyhlášení nouzového stavu byl oprávněn zde setrvat až do 17. 7. 2020 a tento druh pobytu či tolerance cizinců na území je třeba subsumovat pod přechodný pobyt podle § 17 písm. a) zákona o pobytu cizinců.
5. Žalobce žádal, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

6. Žalovaná ve vyjádření k žalobě k prvnímu okruhu žalobních námitek uvedla, že je jejich důvodnost vyloučena ustanovením čl. 4 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1806 ze dne 14. listopadu 2018, kterým se stanoví seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci musí mít při překračování vnějších hranic vízum, jakož i seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci jsou od této povinnosti osvobozeni (dále jen „Nařízení“). Žalovaná dodala, že výklad žalobce je v rozporu s institutem dlouhodobého víza k pobytu nad 90 dnů, a to konkrétně vzhledem ust. § 30 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců.
7. K druhému okruhu žalobních námitek žalovaná uvedla, že z předmětného bodu Usnesení vlády nelze dospět k závěru, že žalobce byl oprávněn podat žádost i po 28. 5. 2020 (tj. poslední den, kdy bylo možné žádost podat). Bod II. Usnesení vlády sloužil k tomu, aby cizinci, kterým uplynula doba povolení k příslušnému pobytu a z různých důvodů nemohli odjet z území, nebyli vystaveni nebezpečí postihu za neoprávněný pobyt na území. Nouzový stav vyhlášený Usnesením vlády skončil dne 17. 5. 2020, tj. před uplynutím posledního dne, kdy byl žalobce oprávněn podat žádost o trvalý pobyt na území. Cizinci byli oprávněni podat žádost o pobyt v době nouzového stavu a též 60 dnů po jeho ukončení prostřednictvím poštovní přepravy. Žalovaná odkázala na odvolání žalobce, v němž žalobce uvedl, že žádost byla podána po lhůtě, nešlo však o úmysl - že pozdní podání žádosti bylo zapříčiněno objektivními podmínkami a potížemi způsobenými zdravotním stavem matky, vyhlášením jednotlivých opatření v souvislosti s koronavirem i nesprávným pochopením informací poskytnutých zákonnému zástupci žalobce pracovníky cizinecké policie. Nouzový stav tudíž nepředstavoval relevantní překážku pro podání žádosti a žalobce byl oprávněn podat žádost ještě následujících 11 dnů po jeho skončení.
8. Žalovaná navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Vyjádření účastníků při jednání

9. Při jednání účastníci setrvali na svých dosavadních procesních stanoviscích.

V.

Posouzení věci soudem

10. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

VI.

Rozhodnutí soudu

11. Žaloba je nedůvodná.
12. Soud předesílá, že správní soudnictví je podle ust. § 2 s. ř. s. v zásadě povoláno k ochraně veřejných subjektivních práv, nikoli k ochraně veřejného zájmu ani práva objektivního. Správní soudnictví nemůže ani mimo zákonem stanovená pravidla volně

nahrazovat činnost správních orgánů, přičemž opačný závěr by hrubě narušil dělbu moci jako základní princip demokratického právního státu (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2021, č. j. 6 As 108/2019-39, bod 80).

13. Z hlediska soudního přezkumu představují rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jeden celek (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. října 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56).
14. Ze správního spisu zjistil soud následující skutečnosti významné pro rozhodnutí: Dne 10. 7. 2020 požádal nezletilý žalobce o vydání povolení k trvalému pobytu za účelem soužití rodiny. Z přechodových razítek v pasu žalobce bylo zřejmé, že překročil schengenskou hranici naposled dne 13. 3. 2020 a že mu bylo uděleno schengenské turistické vízum maďarskými orgány od 2. 6. 2017 do 6. 1. 2021 vždy na pobyt v maximální délce 90 dní v jakémkoli 180denním období.
15. Správní orgán prvního stupně, jak soud zjistil z prvoinstančního rozhodnutí, dospěl k závěru, že jsou v případě žádosti žalobce dány důvody pro zastavení řízení, protože svou žádost žalobce podal na území, aniž k tomu byl oprávněn. Žalobci nebylo vydáno žádné pobytové oprávnění a z pasu žalobce je zřejmé, že žalobci nesvědčilo v době podání žádosti ani právo bezvízového pobytu – žalobce přicestoval dne 13. 3. 2020 na základě bezvízového styku s Ukrajinou a na území schengenského prostoru pobýval od 10. 2. 2020 do 23. 2. 2020, tudíž byl oprávněn pobývat na území na základě bezvízového styku pouze do 28. 5. 2020.
16. V odvolání žalobce uvedl, že přicestoval na území dne 23. 2. 2020 na základě maďarského schengenského víza. Důvodem pozdní podání žádosti byla epidemická situace (první nouzový stav byl vyhlášen vládou od 12. 3. do 17. 5. 2020, druhý, vyhlášený dne 15. 10. 2020, stále trvá) a narození bratra žalobce (D., nar. X.), kdy rodina žalobce žije na území a její členové mají pobytová oprávnění či státní občanství. Žalobce v odvolání uznal, že jeho povolení bezvízového pobytu skončilo 28. 5. 2020 a že jsou dány důvody pro zastavení řízení, ale poukázal na to, že k tomu nedošlo ze strany žalobce úmyslně, ale bylo to způsobeno epidemickou situací a zdravotním stavem a porodem jeho matky a nesprávným pochopením informací poskytnutých zákonnému zástupci žalobce pracovníky cizinecké policie.
17. Žalovaná v napadeném rozhodnutí k odvolání žalobce uvedla, že doba 90 dnů v průběhu 180 dnů uplynula dnem 28. 5. 2020, od kdy žalobce nebyl oprávněn pobývat na území, vzhledem k tomu, že žalobce naposled přicestoval na území dne 13. 3. 2020 a na území předtím pobýval od 10. 2. 2020 do 23. 2. 2020. Tudíž žalobce nebyl dne 10. 7. 2020 oprávněn podat žádost na území. Odvolací námitky vztahující se k epidemické situaci a situaci v rodině nejsou relevantní a navíc, nouzový stav vyhlášený dne 12. 3. 2020 skončil před uplynutím oprávnění žalobce pobývat na území.
18. Soud při posouzení důvodnosti žaloby vyšel z následující právní úpravy.
19. Podle ust. § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců se vydá povolení k trvalému pobytu bez podmínky předchozího nepřetržitého pobytu na území cizinci, který o vydání tohoto povolení žádá jako nezletilé dítě cizince, jenž na území pobývá na základě povolení k trvalému pobytu, je-li důvodem žádosti společné soužití těchto cizinců na území.
20. Podle ust. § 169r odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců platí, že usnesením se zastaví

řízení o žádosti, jestliže cizinec podal na území žádost o povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu, ač k podání žádosti na území není oprávněn.

21. Podle ust. § 69 odst. 1, 4 zákona o pobytu cizinců platí, že žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 66 odst. 1 písm. d) lze podat též ministerstvu, pokud cizinec, jemuž má být povolení k trvalému pobytu vydáno, pobývá na území v rámci přechodného pobytu, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území uděleného podle § 33 odst. 1 písm. e) – jinak se žádost podává na zastupitelském úřadu.
22. Ust. § 17 zákona o pobytu cizinců stanoví, že cizinec může pobývat na území přechodně bez víza [písm. a)], na základě uděleného krátkodobého víza, dlouhodobého víza, diplomatického víza nebo zvláštního víza [písm. b)], na základě povolení k přechodnému pobytu [písm. c)], anebo na základě výjezdního příkazu [písm. d)].
23. Vláda Usnesením vlády ve znění od 14. 3. 2020 do 17. 5. 2020 (od 18. 5. 2020 pozbylo Usnesení vlády účinnosti) v návaznosti na nouzový stav vyhlášený usnesení vlády č. 194 ze dne 12. března 2020 rozhodla podle ust. § 6 odst. 1 písm. b) zákona č. 240/2000 Sb., o krizovém řízení a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, stanovila v bodě II, že *cizinci, kteří se v době vyhlášení nouzového stavu nacházejí na území oprávněně přechodně nebo trvale podle pravidel pro pobyt cizinců, jsou oprávněni setrvat na území po dobu trvání nouzového stavu.*
24. Popsanou právní úpravu soud ve vztahu k řešenému případu shrnuje takto: Řízení o žádosti cizince, podané na území, o povolení k trvalému pobytu na území má být zastaveno, pokud cizinec oprávněně nepobýval v době podání žádosti na území. Usnesení vlády se týkalo pouze období od 14. 3. 2020 do 17. 5. 2020 (dále jen „*období nouzového stavu*“) a ve vztahu k cizincům pobývajícím na území stanovilo, že pokud se ke dni 12. 3. 2020, tj. vyhlášení nouzového stavu, oprávněně pobývali na území, byli oprávněni na území setrvat až do 17. 5. 2020.
25. Soud dospěl k závěru, že **první okruh žalobních námitek** není důvodný.
26. Žalobce se dovolával svého práva na území pobývat ke dni 10. 7. 2020, kdy podal předmětnou žádost, z titulu svého maďarského schengenského víza s platností od 2. 6. 2017 do 6. 1. 2021, jsa si vědom toho, že na základě tohoto víza smí pobývat na území vždy nejdéle 90 dnů. Žalobce přitom nespороval skutkový závěr správních orgánů, že na území přicestoval dne 13. 3. 2020. Z toho je zřejmé, že ke dni 10. 7. 2020, kdy žalobce na území žádost podal, žalobce nemohl být oprávněn pobývat na území z titulu maďarského schengenského víza, neboť devadesátidenní lhůta již předtím uplynula. Uvedl-li žalobce v žalobě, že na maďarské schengenské vízum v odvolání odkazoval, pominul, že v odvolání sice uvedl, že tímto vízem disponuje a že na něj přicestoval na území již 23. 2. 2020, ale z tohoto údaje v odvolání nic nedovodil, ani neuvedl, že a proč by tento údaj měl zpochybnit rozhodné skutkové a právní závěry správního orgánu prvního stupně, kdy žalobce v odvolání uznával, že v době podání žádosti mu právo pobytu na území nesvědčilo. Napadené rozhodnutí proto nemůže trpět nezákonností z důvodu, že se maďarskému schengenskému vízu žalobce nevěnovalo (viz bod 28 odůvodnění tohoto rozsudku) – zvláště když jeho existence nezákonnost napadeného rozhodnutí způsobovat z výše uvedených důvodů nemůže. Soud ještě dodává, že v žalobě žalobce výslovně uvedl, že od 11. 6. 2017 na území pobýval „vždy striktně v rámci bezvízového styku“, což vylučuje uvedenou žalobní

argumentaci ve vztahu k maďarskému schengenskému vízu.

27. Dále žalobce namítl, že správní orgány nezohlednily, že v době podání žádosti směl pobývat na území na základě bezvízového styku. Žalobce ve své žalobní argumentaci pominul, že správní orgány z práva bezvízového pobytu žalobce na území vycházely, ale dospěly k závěru, že ke dni 10. 7. 2020 žalobci právo vyplývající z bezvízového pobytu nesvědčilo, protože doba oprávněného pobytu na území v délce 90 dnů v průběhu 180 dnů uplynula dnem 28. 5. 2020, protože žalobce naposled přicestoval na území dne 13. 3. 2020 a na území předtím pobýval od 10. 2. 2020 do 23. 2. 2020. K tomu soud dodává, že podmínka, že státní příslušníci Ukrajiny jsou osvobozeni od vízové povinnosti jen pro pobyty, jejichž celková délka nepřekročí 90 dnů během jakéhokoliv období 180 dnů, je stanovena v čl. 4 odst. 1 ve spojení s přílohou II bod 1 Nařízení.
28. Soud ve vztahu k následujícím žalobním námitkám předesílá, že podle ust. § 89 odst. 2 věty první správního řádu žalovaná byla povinna přezkoumávat soulad prvoinstančního rozhodnutí a řízení, které vydání tohoto rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy, přičemž správnost prvoinstančního rozhodnutí měla žalovaná přezkoumávat jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžadovali to veřejný zájem. To znamená, že správnost závěru o tom, že ke dni 10. 7. 2020 žalobce nebyl oprávněn pobývat na území, měla žalovaná zkoumat jen v tom rozsahu, v jakém ho napadl žalobce odvoláním, kdy ze správního spisu žádná nezákonnost neplynula. V odvolání však žalobce netvrdil, že by byl ke dni 10. 7. 2020 oprávněn pobývat na území. Přitom bylo jediné na žalobci jakožto odvolateli, aby vymezil, s jakým okruhem otázek se má žalovaná jako odvolací správní orgán vypořádat v souladu s příslušnou právní úpravou, protože nikdo jiný jeho úlohu a pozici nemohl nahradit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014-39). Uvedené judikturní východisko stvrdil Nejvyšší správní soud i v recentním usnesení ze dne 28. 7. 2021, č. j. 1 Azs 133/2021 – 28, kde uvedl: „V rozsudku ze dne 18. 6. 2015, č. j. 7 As 93/2015 – 36, pak Nejvyšší správní soud uvedl, že „[j]akkoliv ve správním soudnictví platí princip plné jurisdikce, není jeho cílem nahrazovat řízení před správním orgánem, neboť soudní přezkum správních rozhodnutí nelze vnímat jako odvolací řízení v plné apelaci. V takovém případě by byla totiž popřena koncepce správního soudnictví založená na přezkumu zákonnosti pravomocných správních rozhodnutí. Základním smyslem a účelem soudního přezkumu správních rozhodnutí je poskytnutí ochrany v případech, kdy osoby, jež tvrdí, že byly na svých právech dotčeny, se svých práv nedomohly před správním orgánem, ač se o to aktivně pokusily. K tomu srv. konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. rozsudky ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 – 39, či ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014 – 43.“ Soud tedy shrnuje, že učinil-li žalobním bodem žalobce námitku, již ve správním řízení neuplatnil, nemohla být důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí soudem, protože žalovaná nemohla pochybit, když takovou námitku nevypořádala.
29. Pokud se žalobce dovolával, ač to explicitně v žalobě neuvedl, Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 2017/850 ze dne 17. května 2017, kterým bylo změněno nařízení (ES) č. 539/2001, jímž byl stanoven seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci musí mít při překračování vnějších hranic vízum, jakož i seznam třetích

zemí, jejichž státní příslušníci jsou od této povinnosti osvobozeni (dále jen „*Původní nařízení*“), pak je nutno uvést, že s účinností od 11. 6. 2017 byli Původním nařízením ve znění nařízení č. 2017/850 státní příslušníci Ukrajiny osvobozeni od vízové povinnosti pouze ve vztahu k pobytům, jejichž celková délka nepřekročí tři měsíce (srov. čl. 1 odst. 1, 2 ve spojení s přílohou II bod 1 tohoto nařízení). Lze doplnit, že Původní nařízení bylo zrušeno článkem 14 Nařízení. Jinými slovy, z Původního nařízení ani z Nařízení nevyplývá žalobci právo pobývat na území déle než 90 dnů. Dále soud s odkazem na předchozí bod odůvodnění tohoto rozsudku konstatuje, že tuto námitku žalobce ve správním řízení neuplatnil, tudíž nemůže jít o námitku odůvodňující zrušení napadeného rozhodnutí.

30. Mířil-li žalobce svou argumentací (ve správním řízení neuvedenou – viz bod 28 odůvodnění tohoto rozsudku) k tomu, že mu bylo uděleno maďarské schengenské vízum od 2. 6. 2017 a již ode dne 11. 6. 2017 mu svědčilo právo bezvízového pobytu z Původního nařízení a Nařízení, tudíž že z pobytu na vízum „vypotřeboval“ pouze 9 dní, a proto že by mu k bezvízovému pobytu 90 dnů mělo být přičteno ještě 81 dnů (90 dnů na pobyt na vízum minus konzumovaných 9 dnů), nemohlo jít o argumentaci důvodnou. Žalobce totiž pominul, že nelze sčítat maximální délku pobytu cizince na území z titulu krátkodobého víza a bezvízového styku, protože by docházelo k dvojímu přičítání téhož: Právo pobývat na území na základě krátkodobého víza i právo pobývat na území bez víza má totiž totožný obsah – oprávněný pobyt s maximální délkou 90 dnů během období 180 dnů. Jinými slovy, jak cizinci disponující schengenským vízem, tak cizinci nepodléhající schengenskému vízu, mohou v Schengenu strávit maximálně 90 dnů v období 180 dnů. Jde o případ odlišný od cizince, který by měl uděleno dlouhodobé vízum pro pobyt v určitém státě EU a současně by byl v Schengenu oprávněn pobývat na základě krátkodobého víza – v takovém případě se doba pobytu na základě dlouhodobého víza nezapočítává do maximální doby pobytu na základě krátkodobého schengenského víza. K tomu však u žalobce nedošlo. Soud tudíž konstatuje, že udělené maďarské schengenské vízum neopravňovalo žalobce ve smyslu ust. § 17 písm. b) zákona o pobytu cizinců ke dni 10. 7. 2020 pobývat na území. Žalobce totiž na území v té době (10. 7. 2020) pobýval počínaje dnem 13. 3. 2020 déle než 90 dnů, aniž by v souladu s ust. § 30 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců disponoval oprávněním pobývat na území za účelem vyžadujícím pobyt na území delší než 3 měsíce (vízem k pobytu nad 90 dnů).
31. Ani **druhý okruh žalobních námitek** nebyl důvodný.
32. Soud především akcentuje, že námitky tohoto okruhu nebyly žalobcem uplatněny ve správním řízení – viz bod 28 odůvodnění tohoto rozsudku.
33. Žalobce s odkazem na bod II Usnesení vlády argumentoval tím, že na území ke dni 10. 7. 2017 v souladu s ust. § 17 písm. a) zákona o pobytu cizinců pobýval přechodně bez víza, protože zde byl od 12. 3. 2020 do 17. 5. 2020 vyhlášen nouzový stav, kdy jednak neběžely lhůty pro činění jednotlivých úkonů podle zákona o pobytu cizinců a jednak byli oprávněni cizinci, kterým oprávnění k pobytu uběhlo v době nouzového stavu či po něm, z území vycestovat do 17. 7. 2020.
34. Soud zde připomíná, že z výše citovaného bodu II Usnesení vlády vyplývá jediné – cizinci pobývající oprávněně na území ke dni 12. 3. 2020, kdy vláda vyhlásila nouzový stav, zde směli pobývat až do 17. 5. 2020. Pro posouzení věci není právně významné, nakolik bylo Usnesení vlády právně závazné, jelikož právo takových cizinců setrvat na

území vzniklo nesporně již legitimním očekáváním vzhledem k obsahu Usnesení vlády.

35. Je nutno zdůraznit, že žalobce se Usnesení vlády nemůže týkat již jen proto, že ke dni 12. 3. 2020 na území nepobýval (hypotéza Usnesení vlády) – žalobce na území přicestoval na území ČR nejdříve den po vyhlášení nouzového stavu (dne 13. 3. 2020 překročil hranice Schengenu). Argumentace žalobce, že z Usnesení vlády vyplývá, že neběžely lhůty podle zákona o pobytu cizinců, není opodstatněná, protože Usnesení vlády běh lhůt vůbec neřešilo. Argumentace žalobce, že z Usnesení vlády vyplývá, že cizinci, kterým oprávnění k pobytu uběhlo v době nouzového stavu či po něm, byli oprávněni z území vycestovat až do 17. 7. 2020, není opodstatněná, protože Usnesení vlády zakládá právo cizince na území pobývat jen do ukončení nouzového stavu, tj. do 17. 5. 2020.
36. Soud konstatuje, že žalobcem v žalobě citované znění Usnesení vlády neodpovídá skutečnému znění Usnesení vlády.
37. Ve správním řízení vč. odvolání žalobce nespороval skutkový závěr správních orgánů, že mu doba bezvízového pobytu na území skončila dne 28. 5. 2020. Je tudíž zřejmé, že žalobce se Usnesení vlády v takovém případě vůbec netýkalo, protože jeho právo pobytu na území nezaniklo v době nouzového stavu (od 12. 3. do 17. 5. 2020). Proto žalobce, bez ohledu na Usnesení vlády, na území oprávněně pobýval jen do 28. 5. 2020. Žalobci tedy z Usnesení vlády nevyplývalo ani právo ani legitimní očekávání oprávněného pobytu na území do 17. 7. 2020 tak, jak tvrdil žalobce v žalobě.
38. Soud tedy neshledal žádný z žalobcem uplatněných žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VII.

Náklady řízení

39. Podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, která měla ve věci plný úspěch. Jelikož se žalovaná práva na náhradu nákladů řízení ve vyjádření k žalobě výslovně vzdala, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 15. prosince 2021

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.
předseda senátu